

La vulnerabilitat

«Que l'alliberament sexual no té cap culpa de l'hermetisme emocional és un fet més que evident, però que seguim necessitant intimitats és un fet innegable»

La vulnerabilitat després del sexe | Freepick

"Tinc un tio al meu llit i no ser com fer-lo fora" seria un possible títol alternatiu per aquest article, però considero que haver triat "La vulnerabilitat" representa amb més sinceritat el que sento quan això passa. Un amic meu em deia l'altre dia que els *progres* ens hem carregat el sexe i l'hem convertit en quelcom banal. Em feia molta gràcia la seva manera d'expressar-ho perquè no crec que s'equivoqui de tant.

L'alliberament sexual ens ha portat a viure el sexe d'una manera diferent de com ho fèiem abans: individualment apoderades i en companyia, com una forma d'hedonisme més. Aquesta última segurament la que més. Som persones lliures que triem compartir la nostra sexualitat, i en gaudim i ens gaudim. I en moltes ocasions decidim que quedi així, convertint un acte íntim i personal en un acte físic, carnal, animal, en definitiva i com deia el meu col·lega, banal.

I si us pregunteu com vam arribar a parlar sobre això, torno al punt de tenir "un tio al llit". Sempre he pensat que el millor és que vagis tu a casa de l'altre, així no pateixes la pressió de si tens ordenada l'habitació i els llençols nets, però sobretot perquè així quan tot ha acabat i fumeu el piti acabant-vos una copa de vi o una birra que quedava per la nevera pots deixar caure que l'endemà matines, que demanes un taxi i que millor si te'n vas cap a casa. En canvi, si sou a casa teva sempre tens i tindràs el temor que es vulgui quedar a dormir. I es volen quedar a dormir, creieu-me.

I aquí era el punt on el col·lega es preguntava com podia ser que no tingués cap mena de

problema en tenir sexe amb algú però m'esgarriava la simple idea que es quedi a dormir. Doncs perquè el que em molesta no és que em vegi dormir, és que em vegi llevar-me. És que em vegi fregant-me els ulls, arrossegant-me fins al lavabo, bevent aigua de la cantimplora, mirant com surt el cafè, esmorzant en silenci, dutxant-me o rentant-me les dents. La sola idea que algú pugui entrar en la meua intimitat de manera abrupta i sense avisar m'espanta.

La sola possibilitat que un estrany pugui entrar en aquesta quotidianitat i em trenqui les sagrades rutines em provoca vertigen. No vull ni escenificar mentalment aquell moment on la persona que m'agrada pugui descobrir moments on no brillo tant, on no sóc ni bonica ni sexy com la nit anterior. Pànic i mandra que la llum de primera hora esborri qualsevol rastre del possible encant que vaig tenir. Però sobretot aquesta por és de mostrar la meua vulnerabilitat.

Com pot ser que em sembli més íntim que algú em vegi rentar-me les dents a mostrar-me nua? Poques vegades em sento més vulnerable que dient a algú que m'agrada. Que mirant als ulls i expressant el que sento i com ho sento.

Que l'alliberament sexual no té cap culpa de l'hermetisme emocional és un fet més que evident, però que seguim necessitant intimitats és un fet innegable, com és cert que cada persona es construeix el seu propi espai, els seus propis rituals.

No estem acostumats a mostrar-nos vulnerables, això és un fet, perquè si som vulnerables ens poden ferir i avui en dia si per una cosa no tenim temps és per patir, menys encara per recuperar-nos. Perquè servidora pot dir "m'agrada" o bé "queda't a dormir" que és ben bé el mateix.

Segurament no et diré "m'encanta estar amb tu" però et preguntaré si "beus cafè per esmorzar". No et diré que vull tornar a veure't sinó que he canviat els llençols i a poc a poc m'aniré quedant sense eufemismes i creant aquesta nova intimitat estic segura que descobriràs la meua vulnerabilitat. Així que sí, queda't a dormir.